

(σελ.70)

[...] “Η μητέρα μου καταγόταν από ένα χωριό της Σολόν, εκεί όπου κάποιος κύριος Φουκρέ, διευθυντής του Moulin-Rouge, είχε ένα κτήμα. Έτσι εξηγείται πώς, όταν ήρθε στο Παρίσι, πολύ νέα, βρήκε δουλειά σε αυτό το μαγαζί. Δεν ήξερα ποιος ήταν ο μπαμπάς μου. Είχα γεννηθεί στο Σολόν αλλά δεν πήγαμε ξανά ποτέ εκεί. Να γιατί η μητέρα μου μου έλεγε συχνά «Δεν έχουμε πια ρίζες...». Εκείνος με άκουγε και, κάπου κάπου κρατούσε σημειώσεις. Κι εγώ δοκίμαζα μια ολοκαίνουρια αίσθηση: όσο του έδινα αυτές τις λίγες λεπτομέρειες, μου έφευγε ένα βάρος. Όλα αυτά δεν αφορούσαν πια εμένα –μιλούσα για κάποιον τρίτο κι ανακουφιζόμουν βλέποντάς τον να κρατάει σημειώσεις. Όταν όλα καταγράφονται ξεκάθαρα, αυτό σημαίνει ότι όλα έχουν τελειώσει, όπως στα μνήματα, όπου είναι χαραγμένα ονόματα και ημερομηνίες [...]